

Warszawa, dnia 13 września 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1368/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz (spr.)

Sędziowie: SO Ludmiła Tułaczko

SO Marek Wojnar

Protokolant: sekr. sądowy Anna Rusak

przy udziale prokuratora Moniki Lewandowskiej

po rozpoznaniu dnia 13 września 2018 r. w Warszawie

sprawy T. K., syna S. i L., ur. (...) w O.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

P. R., syna M. i E., ur. (...) w O.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

M. R., syna M. i E., ur. (...) w O.

oskarżonego z art. 291 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońcę oskarżonego T. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 2 lutego 2017 r. sygn. akt II K 843/12

utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części; zwalnia T. K. od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym w części na niego przypadającej, zaś wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. W. kwotę 516, 60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego T. K. w postępowaniu odwoławczym oraz podatek VAT.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Maciej Schulz SSO Marek Wojnar

VI Ka 1368/17

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 13 września 2018 roku w części dotyczącej apelacji obrońcy T. K.

Apelacja obrońcy oskarżonego T. K., który zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 2 lutego 2017 roku w sprawie II K 843/12 w części uznającej w/w oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw.

z art. 279 § 1 kk w zb z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (zarzut I a/o), nie zasługuje na uwzględnienie. Apelacja ta w ocenie Sądu Odwoławczego ma charakter wyłącznie polemiczny ze stanowiskiem Sądu I instancji i nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd Rejonowy prawidłowo zebrał i ocenił materiał dowodowy. Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że o winie oskarżonego T. K. w zakresie zarzutu pierwszego przede wszystkim przemawiają zeznania S. J. składane zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie wraz z protokołem okazania albumu z wizerunkami osób w tym T. K.. Ponadto dowodem pośrednim podważającym wyjaśnienia oskarżonego K., w których podał, że 13 kwietnia 2011 roku pewnie siedział w domu bo jest przesądny i każdego 13 nie rusza się z domu są kserokopie notatnika służbowego (k 403-409) potwierdzające fakt ukarania T. K. tego dnia mandatem karnym na trasie do S. w miejscowości M.. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania S. J., jak również prawidłowo dał wiarę rozpoznaniu przez niego T. K. podczas okazania mu albumu zawierającego m.in. wizerunek tegoż oskarżonego. obrońca kwestionując prawidłowość rozpoznania oskarżonego, wskazał że z uzasadnienia Sądu Rejonowego wynika, że „świadek wskazał jedno zdjęcie jednak nie był pewien czy to ta osoba” Dopiero za drugim razem wskazał jako sprawcę włamania T. K.. W ocenie obrońcy fakt ten poddaje w wątpliwość czy S. J. na miejscu zdarzenia widział T. K.. W ocenie skarżącego Sąd I Instancji z dużą ostrożnością powinien podejść do zeznań jedyne naoczny świadek, który miał wątpliwości przy pierwszym okazaniu. Tym bardziej, że doświadczenie życiowe, a także akta niniejszej sprawy potwierdzają, że dochodzi do nieprawidłowego przeprowadzenia okazania wizerunków.

Z powyższym stanowiskiem obrońcy oskarżonego nie sposób się zgodzić. obrońca w sposób wybiórczy przytoczył fragment uzasadnienia Sądu I Instancji zawarty na stronie 19 pisemnych motywów wyroku i relacjonujący zeznania S. J. w części dotyczącej czynności okazania mu wizerunków osób. Sąd Rejonowy omawiając zeznania w/w świadka stwierdził: „Zarówno podczas okazania, jak i na rozprawie dokładnie oraz spójnie wskazał po jakich cechach powierzchowności go rozpoznał. Jego pozycja obserwacyjna umożliwiła mu dokonanie tych spostrzeżeń, S. J. relacjonował, że podczas pierwszego okazania wśród przedstawionych mu wizerunków nie rozpoznał sprawcy. Wytypował jedno zdjęcie, jednak nie był pewien czy to ta osoba. Za drugim razem pokazano mu dwa zestawy zdjęć i od razu wskazał T. K., jako na sprawcę usiłowania włamania”. Dalej Sąd Rejonowy stwierdził, że w tym zakresie zeznania świadka są pewne, zaś analiza płyty z dużą ilością wizerunków okazywanych świadkowi potwierdza, iż wśród zdjęć nie było zdjęcia przedstawiającego T. K.. Z przytoczonych fragmentów uzasadnienia, jak również z samych zeznań S. J. składanych na rozprawie absolutnie nie wynika aby podczas pierwszego okazania wizerunków w komputerze miał on wątpliwości odnośnie rozpoznania oskarżonego K.. Zeznania te odzwierciedlają jego proces myślowy podczas okazania i uzasadniają dlaczego nie rozpoznał T. K. za pierwszym razem. Z uzasadnienia Sądu I Instancji wynika, że nie mógł on go rozpoznać ponieważ jego wizerunku tam po prostu nie było. obrońca oskarżonego nie ma racji, że zeznania S. J. świadczą o jego wątpliwościach podczas okazania oskarżonego. Wręcz przeciwnie, jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy zeznania te świadczą o wiarygodności omawianego świadka.

Z tych powodów, podzielając w pełni stanowisko Sądu I Instancji odnośnie zarzutu pierwszego, Sąd Odwoławczy nie uwzględnił apelacji obrońcy. W tym miejscu dodać należy jedynie, że nieprawidłowości przy okazaniu T. K. stwierdzone w ramach czynności dotyczących zarzutu II nie mogą stanowić podstawy do kwestionowania rozpoznania dokonanego przez S. J., jak sugeruje to obrońca na końcu swojej apelacji. A to chociażby dla tego, że S. J. w przeciwieństwie do R. K. od początku twierdził, że widział dokładnie jednego ze sprawców i może go rozpoznać. Ponadto przebieg okazania opisany przez S. J. różnił się od tego opisanego przez R. K..

Na zakończenie, pomimo, że nie było to objęte zarzutem apelacji obrońcy stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że czyn oskarżonego wyczerpuje zarówno dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, jak i art. 288 § 1 kk, zaś orzeczona wobec tego oskarżonego – odpowiadającego w ramach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. – kara nie nosi cech rażącej surowości. W tym zakresie Sąd Odwoławczy także w pełni podziela rozważania Sądu I Instancji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w wyroku.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Maciej Schulz SSO Marek Wojnar